

uit mijne droomen, — het was kameraad Martin, die, mij in gedachten ziende en denkende, dat ik troost noodig had, met eenige opbeurende woorden op mij toetrad. De van ademlooze verwondering en zelfs van angstige bezorgheid getuigende blik, dien de goede jongen op mij wierp, toen ik hem in mijne verstrooidheid eenige oogenblikken bleef aankijken alsof zijn gezicht een verschiet van eene mijl verte was — had zoo iets onbedwingbaar komieks, dat ik in een luid gelach uitbarstte, eene vroolijkheid, waar zijn verlicht gemoed dan ook van harte mee instemde.

— Het ons omringende gewoel, de eigenaardige, het vertrek van elken mailstoomer vergezellende, drukte, nam in opgewondenheid toe, naar mate het oogenblik van stoomen naderde. — Het overnemen van passagiersbagage en ververschingen, van postpakketten en brievenzakken; het komen en gaan van reizigers en uitgeleiders, van leveranciers en handelaars; het schreeuwen en joelen uit den zwerm van bootjes en schuitjes, die den kolossus als de jonge welpen van een zeemonster omringden; het schelle geratel en geknars, der naar gillende fluitsignalen en trillers werkende, de goederen inladende stoomlieren, en het oorverdoovende, deze gezamenlijke geluiden overheerschende, gesis van den ontwijkenden stoom — dat alles bood zulk een woelig beeld van voortdurend reizen en trekken, van veel haast hebben en niet klaar komen, van ver weg moeten en niet gereed zijn, dat het onder stoom gaan op den bepaalden tijd, elken oningewijden eene feitelijke onmogelijkheid moest toeschijnen. Doch met den eersten klokslag van het vastgestelde vertrekuur hadden orde en stilte de rumoerige drukte vervangen.

Terwijl het anker gelicht werd en de bevelen in de machinekamer weerklonken, haastten zich de laatste bootjes en schuitjes, om uit het bereik van den grooten scheepsromp te komen. — Een wervelende maalstroom in het water achter ons en een opgeworpen schuimkroon voor den boeg, vergezelden de eerste doffe geluiden der zich in beweging zettende machtige machine — wij waren onderweg.

Met snelle schroefslagen ijlt de stoomer over den stillen zeespiegel, terwijl het voorgebergte van Atjehhoofd steeds dieper achter den horizon wegzinkt en het mastenbosch der schepen zich in wazige verte verliest. Steeds zwakker worden de geluiden, die het briesje ons van de reede toevoert, het tromgeroffel, de fluitsignalen en het klokgelui der oorlogschepen smelt allengs samen tot een verward gedruisch, tot enkele door den wind afgereten klanken, die nog slechts flauw tot ons doordringen en eindelijk geheel verstommen — wij zijn alleen op den wijden Oceaan — — —.

De lucht was zoo luw en zacht, de hemel zoo diep en klaar, de zee zoo kalm en stil, zoo indrukwekkend in zijne zwijgende oneindigheid, als dit slechts in de doorschijnende atmosfeer der tropen mogelijk is.

Het heerlijke panorama van Atjehs noordkust met zijne bergen en wouden, gleed ons aan stuurboord voorbij, en nadat wij op de strandposten gestopt,